

Sygn. akt III KRS 14/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

SSN Andrzej Wróbel

Protokolant Anna Pęsko
w sprawie z odwołania S. D.

z udziałem Prezesa Sądu Okręgowego w [...]

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 maja 2010 r., w sprawie
przeniesienia sędziego w stan spoczynku,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 10 listopada 2010 r.,

oddala odwołanie.

U z a s a d n i e n i e

Sędzia Sądu Rejonowego S. D. wniósł odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z 13 maja 2010 r., w sprawie przeniesienia sędziego w stan spoczynku. Uchwała ta została wydana po ponownym rozpoznaniu sprawy

przeniesienia sędziego S. D. w stan spoczynku, gdyż pierwsza uchwała w tej sprawie – wskutek uwzględnienia jego odwołania – została uchylona przez Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 5 listopada 2008 r., III KRS 4/08. Zasadniczą przyczyną uchylenia poprzedniej uchwały Rady było niedokonanie oceny mocy dowodowej orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 14 maja 2008 r. stwierdzającego stałą niezdolność do pełnienia obowiązków przez sędziego S. D. z powodu choroby lub utraty sił.

W ponownym postępowaniu decyzja lekarza orzecznika z 14 maja 2008 r. została potwierdzona przez Głównego Lekarza Orzecznika (pismo 26 listopada 2008 r.) i przez Naczelnego Lekarza Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (pismo z 29 kwietnia 2009 r.). Poza tym Rada podjęła działania w celu uzyskania opinii biegłych sądowych odnośnie do zdolności do wykonywania przez S. D. obowiązków sędziego. Opinie nie zostały wydane, ponieważ S. D. parokrotnie nie stawiał się na wyznaczone terminy badań i nie przedstawiał powodów usprawiedliwiających nieobecność.

W odwołaniu S. D. zarzucił naruszenie:

- „1. art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 14 ust. 1 Międzynarodowego Paktu praw obywatelskich i politycznych w zw. z art. 9 Konstytucji RP;
2. art. 2, art. 8 ust. 2, art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2, art. 176 ust. 1 i art. 180 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
3. art. 13 ust. 1 Ustawy z dnia 27.07.2001 o KRS w związku z art. 2 ust. 1 pkt 1 tejże ustawy w związku z art. 386 i w związku z art. 398²⁴ k.p.c.;
4. § 1 i § 12 ust. 1 oraz § 15 ust. 2 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13.11.2007 w sprawie szczegółowego trybu działania KRS oraz postępowania przed Radą;
5. art. 70 § 1, art. 71 § 2 oraz art. 73 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. nr 98, poz. 1070 z późn. zm.)”

Prezes Sądu Okręgowego wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odwołanie jest nieuzasadnione. Zarzucane naruszenie przepisów gwarantujących prawo do rzetelnego procesu sądowego (art. 6 ust. 1 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 14 ust. 1 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji) nie może dotyczyć postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa, gdyż organ ten nie jest sądem. Także bezprzedmiotowe są zarzuty oparte na naruszeniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, jako że nie mają one zastosowania w postępowaniu przed Radą. Wywód skarżącego, że w tym postępowaniu stosuje się Kodeks postępowania cywilnego dlatego, że art. 12 ust. 5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz. U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm.) wyłącza stosowanie tylko przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, a § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą (Dz. U. Nr 219, poz. 1623) przewiduje wykonywanie przez Radę czynności przewidzianych w ustawie, świadczy o braku podstawowej wiedzy w zakresie interpretacji prawa.

Skarżący stawia zarzut, że Rada nie zaprosiła go celem wysłuchania. Ten zarzut nie może być uwzględniony, gdyż w tym zakresie skarżący nie powołał przepisu przewidującego możliwość zaproszenia przez Radę sędziego celem odbycia rozmowy (§ 19 rozporządzenia z 13 listopada 2007 r.), czyli nie powołał podstawy kasacyjnej, do czego zobowiązywał go art. 398¹³ § 1 k.p.c. w związku z art. 13 ust. 6 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Nadto, Rada słusznie stwierdziła brak potrzeby złożenia bezpośrednich wyjaśnień przez skarżącego, gdyż obszernie przedstawił on swoje stanowisko w formie pisemnej. Także nie powołano w skardze podstawy kasacyjnej w odniesieniu do zarzutu niewyłączenia z postępowania Prezesa Sądu Okręgowego w [...].

Zdaniem skarżącego Krajowa Rada Sądownictwa była zobowiązana do zwrócenia się Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem o zbadanie zgodności z Konstytucją art. 73 i następnych ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.), albo do wniesienia o

opinię prawną w trybie § 12 ust. 1 rozporządzenia z dnia 13 listopada 2007 r. Stanowisko skarżącego jest nietrafne. Sprawa przeniesienia skarżącego w stan spoczynku była już przedmiotem rozpoznania przez Sąd Najwyższy (wyrok z 5 listopada 2008 r., III KRS 4/08), który nie stwierdził potrzeby zwrócenia się do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem o zgodność z Konstytucją przepisów regulujących postępowanie w tego rodzaju sprawach. Nadto, art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa przewidujący możliwość zwrócenia się przez Radę do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności z Konstytucją aktów normatywnych w zakresie dotyczącym niezawisłości sądów nie wiąże tego z rozpoznawaną sprawą, lecz z abstrakcyjną kontrolą konstytucyjności prawa.

W odwołaniu skarżący nie kwestionuje swego nieusprawiedliwionego niestawiennictwa na badaniach biegłych sądowych mających ostatecznie ustalić, czy jego stan psychiczny i neurologiczny umożliwiają wykonywanie zawodu sędziego. Z zasad doświadczenia życiowego wynika, że takie postępowanie ma na celu uniemożliwienie przez osobę zainteresowaną ustalenia rzeczywistego stanu faktycznego. Jednocześnie ustalono brak możliwości wykonywania zawodu sędziego w orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS, co zostało potwierdzone przez 2 innych lekarzy. Trafnie przyjęła Rada, że ochrony wymaga nie tylko interes sędziego, ale także interes wymiaru sprawiedliwości i każdej osoby, która korzysta z prawa do sądu. Nie można bowiem dopuścić do sprawowania wymiaru sprawiedliwości osoby, która nie jest do tego zdolna, zwłaszcza gdy stwierdzono u niej problemy natury psychiatrycznej, psychologicznej lub neurologicznej.

Z tych względów, na podstawie art. 13 ust. 5 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, orzeczono jak w sentencji.